

Őszi szonettek

V.

*A téren át mentem tegnap haza,
fölköttem sárga lombok vízesése,
de lent már árnyat borított a térre
az ősz, a délutáni éjszaka.*

*Gyorsan sötétedett, fél hét fele
feltüneztek lassanként a fények,
Fényszórók lyuggatták a félsötétet,
s mint régmúlt otthonok kísértete,*

*pár sárga ablak itt-ott. S hirtelen
mintha a fiatalság össze lenne,
mindaz a sejtelem és rejtelem*

*ami akkor, zúdult most is szívemre
s féltem, megroppan, mert nem vagy velem,
az őszi kozmosz súlyától az elme.*

VI.

*Október nyárias tündöklete,
semminek nem kezdete, nem a vége.
A parkban egy szökőkút – fölfele-
törekvés-hullás egyidejűsége –*

*csillog a napsütésben. Barna-sárga
lomb íródik augusztus kék egére,
dércsípte őszirózsák tarkasága
felel egy lány piros pulóverére.*

*Fenn repülő csíkja hasít a kékbe,
időtlen perc, nem okozat, nem ok,
merő jelen, nem illik semmiféle*

*történetbe, önmagáért ragyog
minden, s kiáltja önnön létezése
extázisában hangtalan: vagyok!*

VII.

*Fél hat, néhány síron már mécsek égnek
de a legtöbb még kivilágítatlan.
Túl a kapun fehér és sárga fények
suhannak vagy ügetnek térdmagasban*

*a föld fölött: árnyék-kutyák nyakán a
világító nyakörv, ahogy a ködben
ők és a gazda kiskabátos árnya
eltűnnek. Lassan elmarad mögöttem*

*csönd és sötét, a belvárosba érek:
a presszóterasz minden széke foglalt,
kihasználják a még enyhe időt.*

*A wellnessközpontban pezseg az élet.
A ládákban a zöldséges előtt
smaragd szőlők, agát almák ragyognak.*

VIII.

*Egy ház. Itt is lehetne élni, látod.
Egy letűnt század hámló falai,
a kertben zizegő szalmavirágok
miniatúr, száraz csillagai:*

*az első hóig tartó fél-öröklét.
Jövő nyárig nem használt kerti szék.
Még élő fű szegi a kerti ösvényt.
Veréb borzolja a tócsák vizét.*

*Hol láttam már vajon? Egy régi képen?
Álmomban vagy egy lét előtti létben?
A képzelet vagy az emlékezet*

*szüli a sóvárgást valami Éden
után, mely elveszett valaha régen,
vagy talán soha nem is létezett?*